

מטאורמים בשיטתן

תשפ"ו	בני ברק	ירושלים	חיפה	באר שבע
5:48	5:33	5:39	5:51	הזלוק נרות
6:47	6:45	6:45	6:47	מוצאי שבת
7:22	7:25	7:25	7:25	רבינו תם
נא לשמור על קדושת הגליון				

שמחת תורה

רקוד של אמונה

בעיר קטנה ושקטה בצפון ארץ ישראל, גר רבי מאיר הסופר. הוא היה סופר סת"ם פשוט, כל חייו ישב בין גוילים ודיו, כותב אות אחר אות בכבוד ובקרא.

רבי מאיר לא הרבה לדבר, אבל מה שהפליא את כל בני העיר הייתה השמחה שלו בשמחת תורה. כל שנה, בליל שמחת תורה, היה נכנס לבית הכנסת בפנים מאירות, עוטה טלית, ומתחיל לרקוד בתוך ההיכל בשמחה עצומה שאין לה גבולות. היו אנשים שרקדו רק משום שכלם רוקדים, אבל רבי מאיר רקד כמו מי שמצא אוצר שאבד. רקוד של דבקות ושל השתוקקות.

שנה אחת, היו לרבי מאיר נסיונות קשים. אשתו הצדקת נפטרה, ומחלה קשה פקדה את בנו היחיד. למרבה הפלא, באותה שנה רקד רבי מאיר בשמחת תורה בשמחה עצומה, יותר מכל פעם.

נגש אליו רב העיר ושאל בפליאה: "רבי מאיר, איך אתה מסתיר כך את צערך? איך אתה רוקד כאלו דבר לא קרה?" רבי מאיר חיד: "כבוד הרב, אינני מסתיר את צערי. בשמחת תורה אני זוכה להזכיר לעצמי שהתורה היא נצח, מעון שאין לו סוף. כל מה שחסר בעולם – נמצא בה. השמחה שלי זו שמחה של מי שמבין שהתורה לא נתנה למצינים ולגאונים בלבד, אלא לכל מי שאוהב את התורה. ואני אוהב אותה, ושמח כל כך שיש בה כח להשפיע ממני את הצרות".

באותו לילה, כלם הצטרפו לרקודו של רבי מאיר. הם הבינו פתאום עד כמה התורה היא מתנה מפלאה לכל יהודי, בכל מצב, והודו לה ברקוד על שזכו ללמד את תורת החיים.

שמחת תורה זה יום שבו התורה רוקדת איתנו, גם אם לא הספקנו ללמוד כפי שרצינו, גם אם נפלנו בדרך. אמר הבעל שם טוב: "אין הקדוש ברוך הוא חפץ בשכלו של האדם, אלא בלב נשבר".

שמחת תורה זה הזמן להביא לקדוש ברוך הוא את הלב. לרקוד עם התורה כמו שאנחנו, להראות שעל אף הכל – אנחנו שלה ויהא שלנו.

השמחה הזאת היא כח גדול. היא מרפאת פצעים, מחזקת, ופותחת את הלב לשנה חדשה של תורה ועבודה, כמו שאמרו חז"ל: "פתחו לי פתח כבודו של מחט, ואני אפתח לכם פתח כפתחו של אוילם".

בשמחת תורה – הפתח הזה הוא הרקוד, השירה, החבוק לספר התורה. ובזכות השמחה הזו, גם מי שרחוק – מתקרב. יהי רצון שנזכה כלנו לשמח שמחה של אמת ושל קשר עמק לתורה, ומן השמחה – נשאב כח לכל השנה. (הלומי המועד)

השאלה שנשאלה בשמים

בעיר קטנה בפולין, חי רב זקן וצדיק ששמו רבי חיים. הוא לא היה מפרסם בעולם, אבל כל ימיו היו מלאים בתורה, בתפלה ובחסדים.

בכל שנה, ביום שמיני עצרת, היה רבי חיים נועל בחדר הלמוד שלו, מזליק נר, ויושב לבדו. המנהג הזה גרם לתמהון רב בעיני הצבור. בכל חג כלם היו רגילים לראותו משמח ומעורר. פעם אחת, נגש אליו תלמידו הנאמן, רבי שמואל, ושאל: "רבי, מדוע בדוקא בשמיני עצרת אתה פורש מן הצבור ויושב לבדך?"

בשמחת תורה, התורה מרקדת כל יהודי – לא לפי מה שהוא יודע, אלא לפי מה שהוא מרגיש. התורה נתנה לכל יהודי, לא רק לחכמים ולגאונים, היא נתנה לכל ישראל. וביום הזה, כל מי שרוצה להיות במעגל – זוכה!

ההיכל פתוח. ספר התורה מורם בידים אוהבות, והקדוש ברוך הוא מביט מלמעלה ואומר: "ראו את בני האהובים, אפלו מי שלא פתח ספר כל השנה – מחבק אותי עכשו בכל לב".

כי בשמחת תורה השירה היא של כלנו. התורה היא אמא שמחבקת את כל בניה, בלי לשאל שאלות. יהי רצון שנוזק לרקד בשמחת תורה בכל לב, להרגיש שהיא שלנו – ונאנחנו שלה. (יהלומי המועד)

הלכות כיבוד הורים ע"פ פסקי הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א

לפרע חובות אביו לאחר פטירתו

שאלה: האם חייב הבן לאחר מות אביו לפרע את חובותיו של אביו לגמח"ם או מלוים, ומה הדין כשאביו נפטר ולא הספיק לפרע את חשבונות המים, הארנונה והחשמל שלו, וגם לא פרע את קניותיו שהיו בהקפה. האם מחייב הבן לפרע אותם.

תשובה: נאמר ב"שלחן ערוך" (ח"מ קז, א), שאם הניח אדם ירשה לבניו - חוב גמור על היורשים לפרע את חובותיו שלא פרע אותם בחייו. וכתב ב"שו"ת רבי עקיבא איגר" (מהד"ק סח), שאפלו האבא לא בקש ממני לפרע חובותיו - מטל עליהם מדיו מצות כבוד אב לדאג לכבוד אביהם ולפרע את חובותיו. והוסיף "ערוך השלחן" (סו), שגנאי הוא לאבא שיהיה "לזה רשע ולא ישלם". אבל כאשר לא ירשו הבנים כלום מאביהם - אין הם חייבים לפרע את חובותיו, ואפלו מצוה אין בזה (שו"ע סו), והטעם הוא - כי מצות כבוד אב היא מכספו של האבא ולא מכספו של הבן.

ולכן כשהאבא נפטר והשאיר ירשה, חייב הבן וכופין אותו להשיב חובות אביו - הן לגמח"ם והן לכל חשבונות וקניות שלא שלם עבורן, אבל כשהאבא לא השאיר ירשה - אין הבן חייב להחזיר חובותיו. וכתב "ערוך השלחן" (סו) שמצוה על הבן להציל את אביו מענש ולפיס את בעלי חובותיו שימחלו לו, ואמנם אין לבן מצות כבוד אב לפרע חובות אביו כשלא השאיר ירשה, אבל יש על הבן מצוה לעשות חסד עם אביו, ואם יש באפשרותו - יפרע את חובותיו.

(באדיבות הרב בן ציון גולדברג ידלר שליט"א עורך הספר "למען יארכון" yadlerben@gmail.com)

רבי חיים חיד בעיניו העמקות ואמר: "בני, שמיני עצרת הוא יום מיוחד. לא יום של מצוות חיצוניות, לא סכה ולא לולב, אלא יום שבו הקדוש ברוך הוא אומר לישראל: 'עכבו עמי עוד יום אחד'. זה יום של קרבה מיוחדת בינינו לבין אבינו שבשמים".

רבי שמואל הט"א אָזְנו, ורבו המשיך: "בכל שנה, בליל שמיני עצרת, אני יושב וכותב מכתב אל אבא שלי שבשמים. אני כותב לו מה עבר עלי, מה הרגשתי ומה למדתי, ומבקש ממנו שיהיה עמי גם בשנה הבאה, כמו שהיה עמי בשנה שעברה".

"אתה יודע מה השאלה שנשאלת בשמים ביום הזה?" שאל רבי חיים. "לא 'כמה מצוות עשית', ולא 'כמה דפים למדת'. אלא: **האם נשאת קרוב?**" סים רבי חיים, "לכן אני מסתגר בחדר, מדבר עם אבא שבשמים ומנצל את הקרבה המיוחדת שיש בחג הקדוש הזה". שמיני עצרת הוא הזמן לשאל את עצמנו: "האם אני קרוב לתורה? לקדוש ברוך הוא? לעצמי?"

זה מוביל אותנו לשמחת תורה. כי שמחת תורה היא לא שמחה של מי שהספיק הכל, אלא שמחה של מי שמרגיש שהתורה היא שלו. שהקשר בינו לבין התורה לא תלוי בהספקים, אלא נמצא בלב. בחג שמיני עצרת ושמחת תורה – נפתחים שערים שמשפיעים אור גדול על השנה כלה.

כשאדם שואל את עצמו: "**האם נשאתי קרוב?**" ומעז להביט בפנים, הוא זוכה להתקרב מחדש, ואז השמחה פורצת.

כמו שרבי חיים אמר: "השאלה בשמים היא לא מה עשית, אלא איך נשאת. ואם נשאת קרוב, אפלו מעט – זה מספיק כדי לרקד". שמיני עצרת מלמד אותנו לבדק כמה אנו קרובים, ושמחת תורה מלמדת אותנו לרקד ולשמח בכך. וכך נבנה הקשר האמיתי של יהודי עם תורתו. יהי רצון שנוזק להיות קרובים, שמחים ומחברים – בכל שנה ובכל מצב. (יהלומי המועד)

היום שבו התורה רוקדת עם כלם

בכפר קטן ונשכח, גר ילד פשוט שלא זכה ללמד כמו שאר הילדים. אביו היה עני, אמו חולה, והילד נשלח לשוק להרויח פרוטות לפרנסה. כל פעם שהיה עובר ליד ה"חדר", היה עוצר ומביט בחלון. הוא ראה את הילדים שוקדים סביב ספר ושונים פסוקים, ועיניו התמלאו דמעות.

בחג שמחת תורה, כל תושבי הכפר נאספו בבית הכנסת. ספר התורה הוצא מן ההיכל, והקהל התחיל לקפוץ, לרקד ולשיר בקול רם. הילד הסתפל מהצד, לבו מכנץ ורגליו קפואות.

פתאום, ראה אותו רב הכפר. הוא נגש אליו, הניח ידו על כתפו ואמר: "בוא, בני. זה היום שלך".

הילד הסתפל בתמהון: "אני? מה לי ולתורה? אינני יודע לקרא, לא שניתי משנה, לא פתחתי ספרו" אמר בכאב.

השיב הרב בקול רך: "התורה אינה שיכת רק לחכמים, אלא לכל יהודי שמרגיש שהיא שלו. ולך יש לב שרוצה להיות קרוב. זה מספיק". הילד הקשיב בהתרגשות. הוא לא ידע ללמד, אבל אהב את התורה והרגיש אליה קשר עמוק. הוא הצטרף למעגל, ובפעם הראשונה בחייו רקד עם ספר תורה.

סט ספרי מטעמים לילדים

5 כרכים במחיר מבצע!

1-800-39-39-38

עורך הספר קאה אילדים
האוסף סיפור אל הפרסה,
חידונים ולבזים וקואיקס אילדים

אפשרות למשלוח חינם

מבצע ענק!

מזמינים מנוי מקבילים:

לזיכוי הרבים

להפצת 25 עלונים לכל שבת וחג

80 ש"ח לחודש

"בהתחייבות לשנה הראשונה"

נאן סוסו איכותי מתנה!

ללא דרי

8 ספרים לבחירה ועוד מתנות מספיק!

1-800-39-39-38